

Sygn. akt: XU-585/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 03 lutego 2015r. we W.

sprawy z odwołania **M. S.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 31 lipca 2014r. znak: (...)

w sprawie **M. S.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. i przyznaje wnioskodawcy M. S. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 03 czerwca 2014r. do 02 lipca 2014r. i nadal.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony, M. S., wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., z dnia 31 lipca 2014 r. znak (...), odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 3 czerwca 2014 r. do 2 lipca 2014 r. i nadal i domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu spornego świadczenia.

W uzasadnieniu odwołania, ubezpieczony podniósł, iż do jego czynności jako pracownika piekarni, gdzie jest zatrudniony na stanowisku kierowcy należy przygotowywanie towaru do załadunku, załadunek towaru na środek transportu jakim jest samochód dostawczy, rozwózka towaru na poszczególne punkty odbioru jak też zwykle czynności przydzielone przez pracodawcę. Ubezpieczony wskazał, iż w zaświadczeniu lekarskim wydanym przez chirurga w dniu 28 lipca 2014 r. zaistniało nieporozumienie względem wypadku. Podczas wywiadu poinformował lekarza, że w dniu zdarzenia był w pracy, a zdarzenie miało miejsce podczas wysiadania z samochodu. Lekarz nie znając jego zakresu i obowiązków wpisał w dokumencie „w drodze do pracy”. Nie mając wglądu do karty pacjenta nie miał możliwości poprawienia myśli lekarza, iż był to wypadek podczas pracy. Twierdzenie, iż zdarzenie powstało w innych okolicznościach jest absurdalne. Zdarzenie to miało miejsce podczas wykonywania przez niego swoich obowiązków, gdyż wykonywał je już od pół godziny, gdyż pracę rozpoczął o 4:00 rano. Wszystkie okoliczności zostały wskazane w protokole powypadkowym. W związku z wypadkiem od 3 czerwca 2014 r. do 23 lipca 2014 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, po czym wrócił do pracy. Obecnie oczekuje na zabieg rekonstrukcji uszkodzonych części kolana lewej nogi, na który ma się zgłosić w dniu 29 października 2014 r. (k. 2-3).

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., w odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, iż z dokumentacji będącej w posiadaniu organu wynika, iż zdarzenie jakiemu uległ ubezpieczony w dniu 27 maja 2014 r. nie spełnia wymogów definicji wypadku przy pracy, ponieważ powstało w okolicznościach innych niż wykonywanie przez ubezpieczonego zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, a protokół powypadkowy zawiera stwierdzenia bezpodstawne, ponieważ jak wynika z dokumentacji medycznej do zdarzenia doszło w innym czasie i okolicznościach (k. 4-v. 4).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony, M. S., jest zatrudniony w P. W.s.c. we W. na stanowisku kierowcy.

W dniu 27 maja 2014 r. (wtorek) ubezpieczony rozpoczął pracę w piekarni we W. o godzinie 4:00. Około godz. 4:30 po przygotowaniu w piekarni towaru do załadunku, ubezpieczony podstawił pod piekarnię samochód, na który miał być załadowany towar, a następnie rozwieziony po sklepach i w momencie wysiadania z samochodu, poślizgnął się na krawężniku i upadł na ulicę. Poczul ból w lewym kolanie, jednak pomimo tego kontynuował pracę. Z powodu utrzymującego się bólu kolana jeszcze tego samego dnia po pracy udał się do lekarza pierwszego kontaktu, gdzie uzyskał skierowanie do poradni chirurgicznej. Następnego dnia 28 maja 2014 r. (środa) ubezpieczony świadczył normalnie pracę, a po jej zakończeniu udał się do poradni chirurgicznej.

W wyniku wypadku, ubezpieczony doznał naderwania więzadła boczne kolana lewego.

W związku z wypadkiem ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 3 czerwca 2014 r. do 3 lipca 2014 r.

Dowody:

- zeznania świadka E. J. złożone na rozprawie w dniu 23.10.2014 r.,
- zeznania świadka R. S. złożone na rozprawie w dniu 18.12.2014 r.,
- zeznania powoda M. S. złożone na rozprawie w dniu 23.10.2014 r.,
- dokumentacja medyczna – karta 13-v. 16.

Ubezpieczony gra amatorsko, w środy, w piłkę na boisku sportowym w B..

Dowody:

- zeznania świadka R. S. złożone na rozprawie w dniu 18.12.2014 r.,
- zeznania powoda M. S. złożone na rozprawie w dniu 23.10.2014 r.

Ubezpieczony zgłosił wypadek pracodawcy w dniu 27 maja 2014 r. około godziny 8:00, kiedy to R. S. przyjechał do piekarni.

Na skutek przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zespół powypadkowy w protokole nr (...) z ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 27 maja 2014 r. stwierdził, iż wypadek ubezpieczonego jest wypadkiem przy pracy.

Dowody:

- protokół nr (...) z ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy w aktach ZUS.

Decyzją z dnia 31 lipca 2014 r. znak (...), organ rentowy na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy, odmówił ubezpieczonemu prawa do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 3 czerwca 2014 r. do 2 lipca 2014 r. i nadal.

Dowody:

- decyzja organu rentowego z 31.07.2014 r. w aktach ZUS.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) zw. dalej ustawą wypadkową, zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Organ rentowy odmówił wypłaty ubezpieczonemu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w oparciu o treść art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy wypadkowej, albowiem uznał, iż stwierdzenia zawarte w protokole powypadkowym zawierają stwierdzenia bezpodstawne.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: (1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; (2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia; (3) w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Natomiast w świetle art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy wypadkowej, na równi z wypadkiem przy pracy, w zakresie uprawnienia do świadczeń określonych w ustawie, traktuje się wypadek, któremu pracownik uległ w czasie podróży służbowej w okolicznościach innych niż określone w ust. 1, chyba że wypadek spowodowany został postępowaniem pracownika, które nie pozostaje w związku z wykonywaniem powierzonych mu zadań

Nie każde zdarzenie jest zatem wypadkiem przy pracy, gdyż koniecznymi elementami uznania zdarzenia za wypadek przy pracy jest nagłość zdarzenia, która została wywołana przyczyną zewnętrzną, powodującą uraz lub śmierć, pozostająca jednocześnie w związku z wykonywaną pracą.

Organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego albowiem w jego ocenie do urazu doszło w innych okolicznościach niż te, które były podawane przez ubezpieczonego, jednakże okoliczności te nie zostały potwierdzone w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż ubezpieczony uległ wypadkowi około godziny 4:30 w momencie wysiadania z samochodu, na który miał załadować przygotowany towar, a następnie rozwieść go po sklepach. Wówczas to poślizgnął się na krawężniku i upadł na ulicę, w wyniku czego doznał urazu w postaci naderwania więzadła bocznego kolana lewego. Jednocześnie niewątpliwie zdarzenie jakiemu uległ ubezpieczony było zdarzeniem nagłym, wywołanym przyczyną zewnętrzną (poślizgnięcie się na śliskiej nawierzchni), w wyniku którego doznał on przedmiotowego urazu.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków oraz ubezpieczonego. W tym względzie, Sąd zwrócił szczególną uwagę na zeznania świadka E. J., która wprawdzie nie była bezpośrednim świadkiem samego zdarzenia, jednakże potwierdza ona fakt, iż około 4:30, wychodząc do pracy zauważyła ubezpieczonego

leżącego przy samochodzie od strony kierowcy. Jednocześnie zeznania świadka korespondują z wyjaśnieniami jakie złożył ten świadek w dniu 3 czerwca 2014 r. do protokołu powypadkowego.

Ponadto świadek R. S. zeznał, iż po przyjeździe do piekarni około 8:00 rano, ubezpieczony poinformował go, iż wywrócił się rano przy samochodzie, w trakcie przygotowywania towaru.

Wprawdzie jak wynika z dokumentacji medycznej lekarz w trakcie wizyty ubezpieczonego w dniu 27 maja 2014 r. odnotował w karcie choroby, iż „Wczoraj podczas gry w piłkę – uraz prawego kolana ...”, natomiast w trakcie wizyty w dniu 28 maja 2014 r. inny lekarz odnotował w karcie choroby „Wczoraj w drodze do pracy uraz skrętny kolana lewego ...”, jednakże w świetle wiarygodnych zeznań świadków oraz samego ubezpieczonego, Sąd uznał, iż zapisy w karcie choroby są niewiarygodne, wewnętrznie sprzeczne ze sobą. Należy chociażby wskazać, iż zapis z 27 maja 2014 r. mówi o urazie kolana prawego, podczas kiedy ubezpieczony doznał urazu kolana lewego. Takiej informacji lekarz nie odnotowuje na podstawie wywiadu z pacjentem lecz przede wszystkim w oparciu o własną obserwację, a jak wynika z zeznań ubezpieczonego udał się do lekarza z bólem i opuchlizną kolana. Można zatem przypuszczać, iż lekarz nie tylko dokonał błędnego zapisu w zakresie kolana, którego urazu miał doznać ubezpieczony, ale również okoliczności samego zdarzenia. Ubezpieczony natomiast zdecydowanie przeczy temu, jakoby miał podawać w trakcie wizyty, iż urazu doznał podczas gry w piłkę. Jednocześnie w historii choroby z poradni chirurgicznej z dnia 28 maja 2014 r. wynika, iż ubezpieczony miał doznać urazu kolana lewego wczoraj w drodze do pracy.

Ponadto należy wskazać, na inną sprzeczność w zapisach pomimo bowiem, iż zostały one dokonane w dwóch następujących po sobie dniach (27 i 28 maja 2014 r.), to oba mówią o urazie, który miał mieć miejsce „wczoraj”, a więc w przypadku wizyty z dnia 27 maja 2014 r., uraz miał mieć miejsce w dniu 26 maja 2014 r., natomiast w przypadku wizyty z dnia 28 maja 2014 r., uraz miał mieć miejsce w dniu 27 maja 2014 r. jednocześnie jak już wcześniej wskazano oba zapisy są rozbieżne w zakresie rozpoznania, jeden zapis mówi bowiem o urazie kolana prawego, drugi natomiast o urazie kolana lewego.

W świetle tak licznych rozbieżności w zapisach w kartach historii choroby, Sąd uznał za wiarygodne zeznania ubezpieczonego w zakresie faktycznych okoliczności zaistniałego zdarzenia, tym bardziej, iż w pośredni sposób okoliczności te potwierdzają zeznania świadków E. J. oraz R. S. i Sąd nie doszukał się podstaw do zakwestionowania wiarygodności świadków.

Mając powyższe na uwadze, w związku z tym iż zdarzenie z dnia 27 maja 2014 r. było wypadkiem przy pracy, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 03 czerwca 2014 r. do 02 lipca 2014 r. i nadal.